

Tanrılar Çıldırmiş Olmalı
Özgün Adı: *Who Let the Gods Out*
Maz Evans

Yayın Yönetmeni: Tuğçe Nida Sevin
Yayıma Hazırlayan: Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon: Merve Özcan
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Helen Crawford-White
İllüstrasyonlar: Aleksei Bitskoff

1. Baskı, Mart 2018, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-99-6

Türkçe Çeviri © Murat Padar, 2017
© Yabancı Yayınları, 2018
© Mary Evans, 2017

Sertifika No: 11407

Bu eserin yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

Maz Evans

**TANRILAR
ÇILDIRMIŞ
OLMALI!**

Çeviren

Murat Padar

YAYINCININ NOTU

Bu tanrılar hakkında en sevdiğim şey gerçek hayattaki gibi olmaları. Vahşi, yaramaz, duygusal ve tahmin edilemez; biraz olsun biz insanlar gibi sürdürüyorlar hayatlarını fakat tabii ki süpergüçleri var!

Bu hikâyede elbette ki kahramanımız Elliot'ın bazı gerçek sorunları var ve tam da bu nedenle Maz Evans bizi eğlenceli ancak aynı zamanda da düşündürücü bir hikâyeye buluşturuyor. Kemerleriniz bağlayın! Eğlenceli ve macera dolu bir yolculuk sizleri bekliyor.

BARRY CUNNINGHAM

Yayıncı

Chicken House

*Athena gibi düşünen,
Afrodit gibi seven,
Ve evlenmeye Zeus gibi düşkün,
İlan için...*

Sen bir tanrısın.

1. Gözlerden Uzakta

Çoğu tuhaf şeyde olduğu gibi her şey bir cuma günü başladı. Bu sıradışı cuma günü yeterince normal başlamış olsa da pek çoğundan daha tuhaf hale geldi. Elliot Hooper her zamanki gibi sabah 7.30'da uyandı, kahvaltısını her zamanki gibi 8.15'te yaptı, okula her zamanki gibi 8.55'te gitti ve saat 9.30'da müdürün odasındaydı, ki aslında bu normalden biraz geçti.

Brysmore Ortaokulu'nun müdürü Graham Sopweed, "Ah Elliot," diye iç çekti. "Ne yapacağız seninle biz?"

Elliot dağınık sarı saçlı kafasını kaşdı. "Okuldan sonsuza kadar muaf olayım ve hayatıma Evrenin Yüce İmparator'u olarak devam edeyim," demenin pek bir faydası olmayacağını anladığı için sessiz kaldı.

Bay Sopweed sessizliği bozmak için, "Son zamanlarda... epey dalgın görünüyorsun," dedi. "Her şey yolunda mı? Okulla ilgili bir sorun mu var? Ya da evle ilgili?"

Elliot mdrnn endieli bakılarından kaçındı. Okul... okuldu ite. Rahatsız edici, sıkıcı, anlamsız. Yeni bir Şey yoktu. Ama ev? O baka bir hikeydi...

"Ben iyiyim," dedi uzun sre dndkten sonra. "Teekkr ederim Bay Sopweed."

Bay Sopweed gergin bir Şekilde saçının gri perçemi- ne fiske atarak, "Ah Elliot," diye iini çekti tekrar. "Bana Graham diyebileceğini biliyorsun. Hadi hepimiz aile- mizin bize verdiği adları kullanalım."

Brysmore mdrnn, ailesinin ona verdiğinden çok daha yaratıcı isimleri vardı ama aralarından en ki- bar olanı, açık ara Bana-Graham-Diyebilirsin'di.

Dıardaki bir bağrıma gergin mdr neredey- se koltuğundan drecekti. Elliot, Bana-Graham- Diyebilirsin'e zlmekten kendini alamadı. Neden by- le sinir kp olduğuna dair pek çok teori vardı okul- da ve bunların hepsini Elliot uydurmamıtı. Kimisi ei onu terk ettiği için diyordu. Kimisi de terk etmediği için. Elliot'ın favorisi, Bana-Graham-Diyebilirsin'inin aslında kaçak bir seri katil olduğu teorisiydi. Suçunun Peinde programındaki temyizleri hayal edebiliyordu: "*Hırkalı katil Graham Sopweed'e karı tetikte olun ve eğer tanadığınız birinin canını ldresiye sıkarsa bu numarayı arayın...*"

"Eeee, Şey, iin aslı Őu ki Brysmore'daki herkes senin potansiyelini en st seviyeye ıkarmana yardımcı olmak istiyor," diye devam etti Bana-Graham-Diyebilirsin.

"Hmm. Herkes değil efendim," diye homurdandı Elliot.

Bana-Graham-Diyebilirsin, “Ne demek istiyorsun?” diye ciyaktadı, neredeyse hırkasının düğmesini çekerek koparacaktı. “Brysmore’daki herkes, kendisini himayemiz altındaki her çocuğu desteklemeye, yetiştirmeye ve onlara ilham kaynağı olmaya adıyor. Hepimiz sizinle arkadaşça konuşmak, işe yarar bir tavsiye vermek veya sizi anladığımızdan emin...”

“NEREDE O ERGEN MÜSVEDESİ SÜMÜKLÜ CÜCE?!” diye öfkeli bir kükremenin ardından müdür odasının kapısı öfke dolu bir patlamayla açıldı. Bana-Graham-Diyebilirsin korku tüneli trenine binmiş bir kedi yavrusu gibi çığlık attı.

Elliot bu iğrenç sese gayet aşınaydı.

“Ah, merhaba,” diye sızlandı Bana-Graham-Diyebilirsin. “Gördüğün gibi Elliot’la ufak bir konuşma yapıyorum...”

“Hooper,” dedi alayla yeni gelen kişi ve Elliot’ın sandalyesinin arkasında biterek nükleer silah sayılabilecek vücut kokusuyla havayı kirletti.

Elliot’ın soyadını, ayıp bir kelime gibi sadece bir kişi söyleyebilirdi: Bay Boil. Kendisi Elliot’ın tarih öğretmeni, Brysmore’un müdür yardımcısı ve yeryüzünde bir yerlerde öğrencilerinden kıyma yapıp onları sosise çeviren bir müdür yoksa eğer, dünyanın en kötü öğretmeni idi.

Boil hantal, güdük bir adamdı ve Elliot’ın tanıdığı şişman gözlü tek kişiydi. Onları kalın, koyu renkli, kemik çerçeveli gözlüklerinin altına sıkıştırır ve öğrencilerine çoğu insanın pis kedi tuvaletine baktığı gibi, sanki tiksindirici bir koku burnunun ucundan hiç gitmiyormuş-

çasına bakardı (doğrusu, gerçekten de bir koku vardı: kendi kokusu).

Kalan birkaç tel siyah, yağlı saçı kafasının üstüne yapışmış, şans eseri yerli yerinde duruyordu. Çıplak gözle bakınca Bay Boil'in üç tane çenesi vardı ama daima üç haftalık sebze çorbası gibi kokan gömleğinin altında daha kaç tanesinin gizlenmiş olduğunu kim bilebilirdi ki? Herkesten harbiden nefret ederdi ama bu yıl boyunca onu kızdıran Elliot'tan özellikle tiksiniyordu.

"Efendim?" diye sordu Elliot masumca.

Ter kokan suratını Elliot'inkine yaklaştırıp, "Sakın bana 'Efendim' deme Hooper," dedi Boil tükürükler saçarak. "Toplantımda yaptığın şey utanç verici, saygısızca ve tam anlamıyla iğrençti!"

"Evet, biz de tam o konuya geli..." diye kekeledi Graham.

"Brysmore'un adını rezil etti!" diye kükredi Boil. "Kendini rezil etti! Okulu rezil etti! Napolyon'un en sevdiği çoraplarına dair muhteşem Powerpoint sunumumu mahvetti! O..."

Sessizce, "Uyuya kaldı," dedi Bana-Graham-Diyebilirsin, Elliot'ın solgun yüzü ve etrafı morarmış gözlerine bakarak. "İyisi mi olayın bütününe bakalım Bay Boil. Son zamanlarda bu ilk defa olmuyor Elliot. Neden bu kadar yorgunsun?"

"Peh!" dedi Boil tükürükler saçarak. "Bütün gün dışarıda yaşlı kadınları korkutmaktan tabii ki de! Ya da sabaha kadar korkunç bilgisayar oyunları oynuyordur! Veya donumu okulun gönderine çekiyordur. Yine!"

Elliot, Boil'ın bildiği ama asla ispatlayamadığı gelmiş geçmiş en sevdiği eşek şakasını hatırlayınca sırtıtmamaya çalıştı. Ama artık şakalar falan olmayacaktı. Bugünlerde başını daha fazla belaya sokmaması gerekiyordu.

“Hooper!” diye bağırdı Boil. “Müdür sana bir soru sordu! Bu kadar saygısız olma!”

“Sorun değil,” diye fısıldadı Bana-Graham-Diyebilirsın. “Elliot istediği zaman...”

Boil, “KES SESİNİ GRAHAM!” diye bağırdı omzunun üstünden. Şişko gözleri Elliot'ın yüzünden ayrılmıyordu. “Üstelik şu haline bak! Üstündeki tişört en son ne zaman ütü yüzü gördü? Berduşun biri ayakka-bılarını görse başını diğer tarafa çevirir. Ve o cep saati konusunda da seni daha önce uyarmıştım, Brysmore'da taki takmak yasaktır... Neyse, hadi bakalım, şu beş para etmez mazeretini duyalım.”

“Evet, anlat bize Elliot. Belki yardımımız dokunur,” dedi Graham kibarca. “Sonuçta daha on iki yaşındasın. Her şeyi düzgün yapmanı beklemiyoruz.”

Elliot'ın parmakları içgüdüsel olarak cebindeki saati sıkıca kavradı. Bir an için gerçeği söylemeyi düşündü. Belki müdür ona yardım edebilirdi. Elliot gerçekten de ne yapacağını bilmiyordu. Belki de olanları açıklasa...

Ancak bu düşünce kafasının içinde biçimlenir biçimlenmez onu sessizce bastırdı. Elliot evde olup bitenleri sır olarak saklamak zorundaydı. Birilerine anlatmak çok riskliydi.

Elliot boğazını temizleyerek, “Bay Boil haklı efendim,” dedi. “Bilgisayar oyunlarına dalıp geç saate kadar

ayakta kalıyorum. Tamamıyla benim hatam.”

Boil muzaffer bir edayla, “Gördün mü!” diyerek titredi. Şişko bir kuzunun yağlı bacağına benzeyen kolunu kaldırıp yumruğunu salladı ve Bana-Graham-Diyebilirsin’in koltuğunun arkasına vurdu. “Biliyordum!”

Bana-Graham-Diyebilirsin, “Kendini savunmak için söyleyeceğin hiçbir şey yok mu Elliot?” diye sordu araya girerek. “Bilmemiz gereken bir şey?”

“Hayır efendim,” diye mırıldandı Elliot.

Boil, sütün bile kesilmesine sebep olacak sırtışıla, “Neyi bilmesi gerektiğini ben sana söyleyeyim,” dedi. “Bu okul ona zor geliyor. Notları genel ortalamanın altına düştü ve eğer yılsonu sınavlarının hepsinden 85 alamazsa Brysmore’dan temelli atılacak. Pazartesi günü dersim tarihten deneme testin var Hooper. Bunun sana gerekli olan dehşeti vermiş olması...”

“Teşekkürler Bay Boil,” diye kekeleydi Bana-Graham-Diyebilirsin.

Elliot’ın yüreği, kalacağı kesin olan sınavları hatırlayınca sıkıştı. Evde çalışmak için zaman yaratmaya çalışmıştı, gerçekten.

“Lütfen Elliot,” dedi Bana-Graham-Diyebilirsin. “Bırak sana yardım edelim.”

Elliot, korkak müdürünün şefkatli gözlerine bakınca, evle ilgili, annesiyle ilgili gerçeği anlatmayı bir kere daha düşündü. Bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu. Gitgide daha ağır geliyordu.

“Ben... Yani... Bazen...” diye başladı, imkânsız kelimeleri bulmaya çalışarak.

Boil, sevinçli bir şekilde ağır ağır odadan çıkarken,
“Ceza!” diye böğürdü. “Hooper, çıkışta yanıma gel!”

2. Çiftlik Nerede Ev Orada

Boil'ın verdiği ceza nedeniyle tarih bölümündeki tüm kitap raflarını alfabetik sıraya göre düzenledikten sonra, saat dört otuzda Elliot kararına rağmen hâlâ davetkâr olan akşam havasına nihayet kendini atabilmişti. Çocuklarını arabayla eve götürmeye can atan gururlu ebeveyn kalabalığı çoktan dağılmıştı ama çıkış saatinde Elliot'ı almaya birisi gelmediği için şimdi de onu bekleyen kimse yoktu. Zaten hiç olmamıştı. Arkasına doğru kısa bir bakış atıp araba yoluna indi, okul çitlerinden atlayıp ardındaki çayırılığa geçti ve eve giden uzun yürüyüşüne başladı.

Elliot günün en çok Aile Çiftliği'ne geri dönüş kısmını seviyordu. En azından yağmur yağmadığı günlerde böyleydi. Gökten şakır şakır yağmur yağdığı zamanlar, bir buçuk kilometrelik yürüyüş için aynı sevgiyi besleyemiyordu. Ancak kış başlangıcındaki ılıman günler-

den biriydi bugün ve gökyüzünde beliren yıldızların altında yürümekten hoşnuttu.

Temiz havayı yüzünde hissetmek için başını kaldırdı ama huzuru karşıdan gelen ve Elliot'ı işaret edip baktıktan sonra, yumruk yaptıkları ellerini ağızlarına götürerek kıkırdayan Brysmore kızları yüzünden bozuldu.

Elliot onlara ya da okuldaki şapşal kızlardan herhangi birine kulak vermiş olsaydı, okuldaki yakışıklı çocuklardan biri olduğunun farkına varabilirdi. Ancak ne kimin söylediklerine kulak vermiş ne de kimin ne düşündüğünü umursamıştı. Okul hayatını (aslına bakılırsa hayatının büyük bir kısmını) yalnız başına geçirmişti. Arkadaşlarıyla takılmaktan hoşlandı ve oldukça popüler sayılabileceği bir dönemi olmuştu ama artık işler değişmişti. Artık arkadaşlara ayıracak vakti yoktu. Üstelik arkadaşların anne babaları vardı ve anne babalar çok soru soruyorlardı.

Elliot, yıldızlar tam da gökyüzünde hükmetmeye başladığı sırada Aile Çiftliği'ne vardı. Bu gece bilhassa parlaklardı ve enfes parıltılarını, ön kapılardan görünen Stonehenge'in antik taş çemberinin üzerine yansıtıyorlardı. Taşlar parıldayan ışıktaki esrarengiz görünüyordu ve Elliot en sevdiği manzaranın tadını çıkardı. Çürümekte olan kapıyı bir arada tutan yıpranmış ipi kaldırdı ve yorgun ayaklarını virane haldeki çiftlik evine giden patikaya sürdü. Elliot, patikadaki taşları annesiyle beraber döşemişti ve attığı her bitkin adım ona, çalışırken birbirlerine kıkırdayarak attıkları avuç dolusu çamuru hatırlatıyordu.

Çiftlik nesillerdir ailesinin eviydi. Çatının, düşen kirmitler yüzünden dişleri eksik bir ağıza benzeyen deliklerini, içeriye sızdırdığı ışıktan daha fazlasını engelleyen kirli pencereleri ve bırakın hırsız, hava akımını bile zar zor kesen kapının dökülmüş kırmızı boyasını görebiliyordu. Ve Elliot dağılan her bir tuğlayı seviyordu.

Anahtarını kilide soktu (kuvvetli bir öksürükle bile açılacak bir kapı için anlamsız bir çabaydı) ama iterek açmadan arkasından korkunç tiz bir ses geldi.

“Huh huu! Bi dakkan var mı ufaklık?”

Bu cümlede çok fazla rahatsız edici kelime vardı ama hiçbirini lafı söyleyen kişi kadar rahatsız edici değildi. Elliot yüzüne sahte bir sırıtış yerleştirerek arkasına döndü.

“Merhaba Bayan Porshley-Plum,” dedi neredeyse sinirli bir sesle.

Patricia Porshley-Plum, insanların adları yerine kullandığı sayısız aptalca lakaptan birini kullanarak, “Merhaba afacan!” diye bağırdı karşılık olarak. “Bi saniyecik bakar mısın?”

“Acelem var. Yapmam gereken...”

Patricia eve doğru yaklaşarak, “Har-rika!” diye ciyakladı. Ayakkabılarının topukları hem eğri büğrü patika hem de taşıdıkları koca popo yüzünden hafifçe yalpalıyordu. “İçeride bir fincancık çay içsek mi?”

Elliot kapıyı arkasından kapatırken, “Çok isterdim,” diye yalan söyledi. “Ama annemin midesinde yine virüs var.”

Dramatik bir şekilde suratını asarak, “Ah, hayır Şe-

ker-parem!” dedi Bayan Porshley-Plum. Koyu pembe ruj u ağzını maymun poposuna benzetmişti. “İçeri gelip baksam daha iyi olur belki de, ha?”

Elliot, “Bulaşıcıymış,” dedi çabucak, annesini bu rahatsız edici komşudan uzak tutmak için uydurduğu hayali hastalıkları tüketmişti. “Üstelik yapış yapış. Ve berbat kokuyor. Cidden. Uzak durun.”

“Anlıyorum,” dedi Patricia, kısık gözleri genç komşusunun her bir santimini, sanki yalanını pantolonunun üstünde yakalayabilirmiş gibi karış karış tarıyordu. Patricia’nın dudakları daima gülümserdi ama gözleri asla. Tüvit ceketini geniş kalçalarının örtmek için aşağıya çekti. “Pekâlâ, kendini daha iyi hissettiğinde O Konuşma’yı yapmamız gerek,” diye ekledi tuhaf bir göz kırpmayla.

Patricia, Elliot’ın annesi Josie’yle bir süredir O Konuşma’yı yapmaya çalışıyordu. Geçen sene büyü-kannesinin cenazesinde, Josie’nin kulağına artık emlakçılık yaptığını ve çiftliklerinin ne kadar değerli bir yere kurulu olduğunu fısıldamıştı.

Altı ay sonra büyükbabasının yatağına doktor geldiğinde Patricia Porshley-Plum ertesi gün damlamış ve “onu iyi bir bakımevine yerleştirebilmemiz için” çiftliğe teklif vermişti.

Elliot’la Josie büyükbabayı toprağa verdiği sabah, Patricia Porshley-Plum telefon etmiş ve artık ikisinin dünyada tek başlarına kaldıklarını ve eğer önlerine bakmak isterlerse çiftliği hızlı bir satış için seve seve ellerinden alabileceğini söylemişti.

“Patricia Koca Popo, bu ailenin evine asla el süremeyecek!” diye öfkelenmişti Josie o gece. “Plastik evlerini o plastik insanlarına saklasın! Burası gerçek bir aile evi ve eğer para teklif ederek bizi buradan çıkarabileceğini düşünüyorsa çek defterini dürsün büksün bir tarafına...”

Elliot annesinin edepsiz önerisini hatırlayarak gü-lümsedi. Ancak haklıydı. Burası onların eviydi ve Elliot’ın onu koruması gerekiyordu. Sadece bunu nasıl yapacağına dair bir fikri yoktu.

“Gidip anneme baksam iyi olacak. Sizi görmek güzeldi Bayan Koca Po... Bayan Porshley-Plum,” dedi.

Patricia, “Seni de öyle Tatlı-yanak,” dedi sesi titreyerek. “Annene söyle beni ara... aaayh!”

Patricia-Porshley-Plum, belki oynak döşeme taşları, belki tuhaf topukları, belki de burnunun uzunluğu nedeniyle gittiği yeri görememesinden, tıpkı ayağında patenle yeni doğmuş bir sıpa gibi patikaya kapaklanarak hem kendisini hem de çantasının içindekileri yere saçtı.

“Durun yardım edeyim,” diye teklifte bulundu Elliot. “Ben toplarım onları.” Bir hanımefendinin çantasında bulunan gizemli şeyleri topladı ve neredeyse tamamını yerine yerleştirdi. Ağzına kadar dolup taşan çantayı dünyanın en rahatsız edici komşusuna verirken, “İşte buyurun,” dedi.

“Teşekkürler. Görüşürüz,” dedi Patricia. Nihayet Elliot’ın evine girebilmesi için arkasını dönerek yanından ayrıldı. Patikanın kalan kısmını sendeleyerek inerken gözleri normalde olduğundan da az gülüyordu.

Elliot ön kapıyı dış dünyaya kapadığında, bir süre kapıya yaslanarak dinlendi. Sonunda. Evdeydi!

Okul çantasını paspasın üstünde duran posta yığınının yanına bıraktı ve mektupları aldı. Hepsi ödenmemiş faturalara ait hatırlatmalardı. Sanki gerek duymıyorlardı da.

Belki öğleden sonra şekerleme yapıyordur diye yumuşakça, "Anne?" dedi. "Ben geldim."

Kapı aralığında sıcak salona baktı ama annesi her zamanki yeri olan şöminenin yanındaki yıpranmış koltukta değildi. Elliot mutfağı, annesinin yatak odasını kontrol etti ve çekinerek bütün banyo kapılarını çaldı ama kibar çağrılarına cevap veren olmadı.

Elliot, damarlarında yükselen kara bir korkuyla evi çılgınca aramaya başladı. Kapıları savurarak açıyor ve odadan odaya koşuyordu.

"Anne!" diye bağırdı. "Anne! Neredesin?"

Umutsuzca çiftlik evinin her köşesini aradı, hatta yatakların altına bile baktı. Koşarak üçüncü defa mutfaktan geçerken Elliot'ın midesi bildik bir şekilde düğümlendi. Arka kapı aralanmıştı. Kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmışçasına atmaya başladı.

Yine olmuştu. Annesi ortadan kaybolmuştu.

